

Sztaskó Richard

EGYEDÜL

A z örkényi temetővel szemben van egy közért – A szertartás előtt vettem magamnak három kiskonyakot meg egy sört, és a közeli parkban egy koszos padon ülve kényelmesen elfogyasztottam mindent – Tudtam, hogy a berúgáshoz ennyi nem elég, de nem is az volt a cél, csupán szerettem volna, hogy mindaz, ami hajnal óta görcsbe rándult marokkal szorongatja a lelkem, szép lassan elillanjon – Csak ültem és mereven bámultam a főúton elhúzó autók sorát – Egyik a másik után, mintha soha nem lenne vége, Pest és Mizse felől, újra meg újra – Senki nem volt a parkban, még egy kese varjú sem, hogy őrült károgaással átbillentessen a mából a holnapba – Aztán eszembe jutott, a reggeli kapkodásban elfelejtettem megragasztani a cipóm orrát, pedig hetek óta terveztem, és ahogy közeledett nagyanyám temetésének napja, nyúztam magamat, ezzel már nem várhatsz tovább, muszáj lesz vele kezdened valamit, gondolj csak arra, mit fognak szólni a többiek, ott a pillanatragasztó a konyhafiókban, pár csepp, összeszorítod vagy berakod az dohányszóasztal lába alá, vársz két percet, és nincs vele gond – Erre tessék, lenézek az orrára, a fekete műbőr zöldre kopott, akár egy freskó, és a talp meg a felsőrész minden egyes lépésnél úgy klaffog, mint egy gégebajos kacsa csőre – Gratulálok, Richard, te aztán tudod, mit illik és hogyan – Persze egyáltalán nem érdekelt, ki mit szól majd a cipőmhöz; holnap is lesz nap, legyintettem, aztán nagyot húztam a sörből, és lecsavartam a második feles kupakját – A fölthajtott konyak(ízű szeszecital) kellemesen végigmarta a torkom – Ha tényleg tavasz volna, jutott eszembe, ahogy fölnéztem az égre, nem kéne most nagykabátban itt ücsörögnöm, elegendő lenne egy pólóing vagy egy vékonyabb garbó, de nagyon úgy tűnik, a felhőkből ítélve legalábbis, hogy havazni fog, pedig lassan véget ér az április, aztán itt a május – Emlékszem, gimnáziumba jártam még, amikor egyszer egy váratlanul jött hóvihár miatt alig lehetett közlekedni a városban, többen nem is mentek be az iskolába, és ha apám nem erősködik, én is ellógtam volna a napot – Azt hiszem, végül tényleg annak lesz igaza, aki azt mondja, minden szenvedésünk elfér egy meg nem született csecsemő tekinte-

tében – Aztán mi marad meg nekünk, mit mutathatunk fel? – Két évszám közé szorított kötőjel leszünk egy kopott márványlapon – Természetesen ott lesz majd a rokonság, a gyászoló tömeg, és mindenki a kipréselt könnyek mögé rejti valódi érzéseit – Ha végigmérnek, tudni fogják, egészen máshol járok, és igazuk is lesz, talán újraélem mindazt, ami két éve történt, amikor egyik délután fölhívtak a munkahelyemen, éppen szünetem volt két óra között, s közölték (egy ismeretlen, dadogó hang), hogy anyám begyógyszerezte magát és meghalt – Arra tudtam csak gondolni a tanári ebédlőjében, hogy nekem mindjárt órám lesz, és muszáj megértetnem a 11. C-ben a gyerekekkel, hogy Ady nem volt olyan rossz költő, mint amilyennek az óráim alapján gondolják, s ha nem szedi össze magát az osztály, a következő témazáró is siralmas lesz – Később (úton hazafelé) a négyeshatoson már azon gondolkodtam, mikor beszélünk utoljára anyámmal, mi volt az utolsó mondat, amit váltottunk egymással, de semmi nem ugrott be, és akkor ott az ablaknál ülve nagyon elszégyelltem magam, és vagy fél évvel a temetése után enyhült csak ez az érzés, és már sírni is tudtam, igaz, könnyek nélkül, de mégiscsak sírtam – Csupán a tanév végi záró értekezlet után említettem meg az igazgatónak, mi történt anyámmal – Mosolygott, aztán megveregette a vállamat, és tovább folytatta a bájolgást a kollégákkal – Rágyújtottam egy cigarettára és a gyülekező szürke felhők felé fújtam a füstöt; végül is miért ne havazhatna? – Előbb vagy utóbb úgyis elenyész, ami fáj meg ami fészít – Ettől van egyensúly – Ettől kell egyensúlyban lennie mindennek a föld fölött meg az ég alatt – A nagy egészhez mérve apró szenvedő lelkem tenyérnyi zsebkendő csupán, de senki sincs, aki letörölné véle a könnyeit – Gyerekkorom nagy részét Örkényen töltöttem, sülve-főve együtt voltam nagyanyámmal; ahogy eljött a vakáció, szinte az első busszal leutaztam hozzá, hogy aztán két hétig haza se menjek – Apám boldog volt, hogy otthon lehet egyedül, legalább nincs láb alatt a kölkök – Az utolsó felest lassú kortyokban ittam meg, a sörös doboz alján éppen csak lötyögött az ital – A tor vigasztalt csupán, persze nem az, hogy együtt lehet a család, a rokonság, hanem a felszolgáló szeszmenyiség – Ha másképp nem, hát így ki lehet bírni, a buszon majd kialszom – Viszont addig meg túl kell esni a szertartás kínosabb percein: sziasztok, jó napot kívánok, a nevem (és itt bemutatkozom azoknak, akiket soha nem láttam és eztán se fogok, meg azoknak, akik sose tudták megjegyezni

a nevemet; gyerekként is mindig Kisbélának hívtak, apám után, én meg hiába szóltam, nem ez a nevem, csak legyintettek), fogadjátok, fogadd részvéteimet, köszönöm – Azt is ki kell majd találnom, hova álljak, ki mögé bújjak, mert az biztos, hogy nem teszem magam a kirakatba, azt meghagyom másoknak, és végül (köszönhetően az elmúlt néhány évnek) apámmal is csak illendőségből kezelek, legfeljebb megkérdezzük egymást, ki hogy van – Bizonyára a pap se szolgálhat majd túl sok újjal, frázisok csokrát veti a gyászolók elé, tessék, szagoljátok, a rothadás bűze árad belőle – A holnapi hat órám nem érdekel – Két lábon járó közöny vagyok, s úgy falom föl sorban egymás után a napokat, mint kövér hernyó a faleveleket – Én csak arra vágyom, hogy szeressenek – Fölhajtom ezt a negyed korty sört, és indulok – Ha most nem itt lennék, biztos a lovin ülnék, és eltöltene az aggodalom: vajon tényleg megéri a favoritra tenni? – Szívem, akár a startvonalnál beragadt ló a kétezer méteres galopp első futamában – Oldozzatok föl, kérlek –

